

A îmbrățișa lumea prin rugăciune: Psalmul al 2-lea

A considera filiația divină – a fi fii ai lui Dumnezeu în Cristos prin Botez – constituie fundamentul întregii spiritualități a Opus Dei. Împărtășim câteva reflecții inspirate din psalmul al 2-lea, rugăciune pe care sfântul Josemaría dorea ca în Lucrare să fie rostită și meditată marțea, pentru a încuraja acest spirit filial.

16.03.2026

În Ierusalim nu se vorbește despre altceva, chiar dacă numai în șoaptă, pe jumătate de glas, pentru a nu trezi suspiciunea autorităților religioase. Dar este un fapt de netăgăduit și toți l-au văzut: acel paraltic din naștere, care de ani de zile cerșea la poarta Templului numită Frumoasa, a intrat pe propriile picioare, sărind și lăudându-L pe Dumnezeu, însoțit de doi pescari din Galileea, urmași ai Nazarineanului (cf. Fap 3,1-10). Ucenicii, Petru și Ioan, au fost arestați de căpetenia gărzilor Templului și de saducei după vindecarea miraculoasă. Se spune că, după ce au fost supuși unui proces sumar și li s-a interzis să spună un singur cuvânt sau să învețe în numele lui Isus, au fost eliberați (cf. Fap 4,1-21).

Potrivit relatării Faptelor Apostolilor, imediat ce au ieșit din închisoare, Petru și Ioan s-au întâlnit cu frații și le-au povestit tot ce se întâmplase. „Când au auzit aceasta, toți și-au ridicat glasul către Dumnezeu într-un singur cuget și au spus: «Doamne, Tu ai făcut cerul și pământul, marea și toate câte sunt în ele; Tu, prin Spiritul Sfânt, ai pus aceste cuvinte pe buzele părintelui nostru David, slujitorul Tău: „Pentru ce se frământă neamurile și popoarele urzesc planuri zadarnice? Regii pământului s-au ridicat și conducătorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său”. Căci într-adevăr s-au unit în această cetate Irod și Ponțiu Pilat cu neamurile păgâne și cu popoarele lui Israel împotriva sfântului Tău slujitor Isus, pe care Tu L-ai uns. Astfel au împlinit tot ceea ce puterea și înțelepciunea Ta hotărâseră mai înainte. Acum, Doamne, privește amenințările lor și dă slujitorilor Tăi să vestească

cuvântul Tău cu toată îndrăzneala: întinde-Ți mâna ca să se facă vindecări, semne și minuni în numele sfântului Tău slujitor Isus»” (Fap 4,24-30).

Primii creștini nu numai că se roagă împreună și nu se înfricoșează, ci Îl mărturisesc și pe Dumnezeu ca Creator. Ei nu văd împlinirea Scripturilor doar în viața lui Cristos, ci și în viața primei comunități, care a suferit amenințări așa cum anticipase Isus. Și, departe de a se descuraja, au încredere că Dumnezeu scoate binele chiar și din aceste situații.

Biserica la începuturile sale crește prin predicarea apostolică și încă de la început are o inimă universală. Dar, în paralel cu botezurile și convertirile, apar și dificultățile. „În fața persecuțiilor suferite din cauza lui Isus, comunitatea nu numai că nu se înfricoșează și nu se dezbină, ci

rămâne profund unită în rugăciune, ca o singură persoană, pentru a-L invoca pe Domnul”[1]. Comunitatea creștină primitivă nu se teme de amenințările externe, pentru că are în minte sfârșitul Învățătorului său și modul în care crucii i-a urmat învierea. Ea cere doar să poată vesti cuvântul lui Dumnezeu cu toată libertatea: „Cere să nu piardă curajul credinței, curajul de a vesti credința”[2].

Temelia tuturor lucrurilor

În rugăciunea acestor ucenici este prezent psalmul 2, care în tradiția ebraică este citit împreună cu psalmul 1 și, împreună, formează un fel de prefață la ceilalți 148 de psalmi. Face parte dintre așa-numiții psalmi regali sau mesianici, precum psalmul 45, psalmul 89 și psalmul 110. Dintre aceștia, psalmul 2 se caracterizează prin faptul că, în acord cu promisiunea Domnului

făcută lui David – „Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu” (2 Sam 7,14) – proclamă acest privilegiu singular al dinastiei davidice: în momentul primirii ungerii la Ierusalim, noul rege este adoptat de Dumnezeu ca fiu al Său. Această filiație a regelui se împlinește pe deplin în Isus, Regele lui Israel, Fiul lui David și Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu. De aceea, în Noul Testament este citat de până la șapte ori (cf. Lc 3,22; Fap 4,25-26; 13,33; Evr 1,5; 5,5; Ap 2,27; 19,15). Acest text, care i-a întărit pe creștinii din primele timpuri, continuă să însoțească Biserica. Este o rugăciune care ne îndeamnă să avem încredere în puterea lui Dumnezeu și face să răsune în urechile noastre o declarație plină de încurajare: „Tu ești Fiul meu, Eu astăzi Te-am născut” (psalmul 2, v. 7).

Considerarea filiației divine – o adopție filială la care Cristos l-a făcut părtaș pe fiecare botezat prin har –

constituie fundamentul întregii spiritualități a Opus Dei[3]. Astfel i-a făcut Dumnezeu să înțeleagă acest lucru sfântului Josemaría la 16 octombrie 1931[4], când se afla pe stradă, mergând dintr-un loc în altul al orașului cu tramvaiul și făcând un gest atât de obișnuit precum citirea unui ziar: „Rugăciunea cea mai înaltă am avut-o (...) mergând într-un tramvai și apoi rătăcind pe străzile Madridului, contemplând acea minunată realitate: Dumnezeu este Tatăl meu. Știu că, fără să pot evita, repetam: Abba, Pater! Presupun că mă luau drept nebun”[5]. Iar într-o meditație din anul 1954 comenta: „Este, poate, rugăciunea cea mai înaltă pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Acea a fost originea filiației divine pe care o trăim în Opus Dei”[6].

Ani mai târziu, deschizându-și inima în prezența lui Dumnezeu, își amintea acea scenă, arătând că amintirea rămânea foarte vie: „Când

Domnul îmi dădea acele lovituri, pe la anul treizeci și unu, eu nu înțelegeam. Și deodată, în mijlocul acelei amărăciuni atât de mari, aceste cuvinte: «Tu ești fiul Meu, tu ești Cristos». Iar eu nu știam decât să repet: «Abba, Pater!; Abba, Pater!; Abba!, Abba!, Abba!»[7].

La puțin timp după acel 16 octombrie 1931, pentru a încuraja acest spirit filial, Părintele nostru a prevăzut ca fiii săi spirituali să recite în fiecare marți psalmul al doilea și să se oprească să mediteze acest text în rugăciunea lor de seară din acea zi. La început s-a gândit chiar ca el să fie un imn al Lucrării și s-au făcut diferite demersuri pentru a pune muzică pe text, deși în cele din urmă a renunțat la această idee[8]. O explicație a acestei obiceii o găsim în scrisoarea circulară pe care a scris-o membrilor Lucrării la sfârșitul războiului civil spaniol, la 24 martie 1939: „În fiecare marți, după ce

fiecare își va invoca Sfântul Înger Păzitor, rugându-l să-l însoțească în rugăciunea sa, va săruta rozariul, ca semn de iubire față de Maica noastră și pentru a arăta că rugăciunea este arma noastră cea mai eficace. Și apoi va recita psalmul numărul 2, în latină. Vă sfătuiesc ca, folosindu-vă de traducerea spaniolă, să folosiți acest text pentru meditația voastră de seară de marți. Și veți înțelege bine, după ce vă veți ruga, de ce acesta este strigătul pe care îl facem să răsună pe pământ și să urce la cer înainte de a începe marile noastre bătălii și întotdeauna”[9].

Fără loc pentru descurajare

Ca tot ceea ce poartă pecetea divinului, și Lucrarea și-a făcut primii pași în împrejurări adverse. Nașterea Opus Dei coincide cu momente dificile din istoria omenirii: în 1928 trecuse un deceniu de la încheierea Primului Război

Mondial, se apropia o puternică criză economică în Occident, iar totalitarismele europene aflate la început anunțau un orizont neliniștitor care avea să ducă la un conflict mondial cu consecințe și mai catastrofale. Situația din Spania nu era mai bună: regimul politic era instabil, iar situația economică și socială era precară pentru majoritatea populației.

În meditația pe care Părintele a predicat-o la 14 februarie la Roma, reflectând asupra acestor fapte și coborând la circumstanțele concrete ale fiecăruia, ne încuraja: „Situația actuală este și ea dificilă. Vor exista întotdeauna dificultăți, în lucrarea apostolică sau personale, dar nu trebuie să ne speriem și, cu atât mai puțin, să ne descurajăm, nici din cauza dificultăților din Lucrare, nici din cauza celor pe care fiecare le întâlnește în viața personală, în

munca apostolică sau în activitatea profesională”[10].

„Drumul creștinului, al oricărui om, nu este ușor”, scria sfântul Josemaría. Și adăuga: „Cu siguranță, în anumite perioade, pare că totul se îndeplinește după previziunile noastre; dar asta, de obicei, durează puțin. A trăi înseamnă a te confrunta cu dificultăți, a simți în inimă bucurii și amărăciuni; și în această forjă omul poate dobândi forță, răbdare, mărinimie, seninătate”[11].

Lumea ca moștenire

„În rugăciunea Psaltirii lumea este întotdeauna prezentă”[12]. Întreaga istorie a oamenilor și parcursul fiecărei biografii, cu urcușurile și coborâșurile ei, își găsesc în această carte sapiențială pulsul. Psalmii „deschid orizontul spre privirea lui Dumnezeu asupra istoriei”[13]. În fiecare marți, când recităm acest text

biblic, putem reflecta asupra afirmației din versetul 8: „Cere-Mi și îți voi da neamurile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire”. Avem lumea ca moștenire. De aceea, nimic din ceea ce se întâmplă în ea nu poate fi străin inimii noastre: „Un om sau o societate care nu reacționează înaintea necazurilor sau nedreptăților și care nu se străduiește să le atenueze, nu este un om sau o societate care să se ridice la înălțimea dragostei Inimii lui Cristos”[14].

Adesea Părintele ne invită să simțim aproape tot ceea ce se întâmplă, mai ales când aflăm despre evenimente dureroase precum războaie, epidemii sau catastrofe: „Totul este al nostru, totul este al nostru. Și aceasta nu ne conduce la descurajare, ci la rugăciune, la intensificarea unirii noastre cu Domnul, la intensificarea dorinței de suflete, la reparare, la rugăciune... Și întotdeauna cu

bucurie, fără a pierde speranța, știind că vom avea mereu marea armă a rugăciunii. Marea armă a muncii transformate în rugăciune. Marea armă a lui *Deus nobiscum*, pentru că Dumnezeu este cu noi întotdeauna”[15].

În viața sfântului Josemaría găsim un exemplu. Cei care au trăit alături de el își amintesc că, atunci când vedea știrile sau primea informații despre vreun dezastru natural, se emoționa și îi cerea lui Dumnezeu pentru persoanele afectate. De asemenea, era capabil să se bucure și să vibreze de progresul uman și de avansurile tehnice ale timpului său. Pentru că nu ne însușim doar nenorocirile, ci și toate lucrurile bune care există în lume.

Rugăciunea primilor ucenici este un model pentru a înfrunța loviturile sau neînțelegerea. „Și noi – ne încuraja Benedict al XVI-lea – trebuie

să știm să aducem evenimentele vieții noastre zilnice în rugăciune, pentru a căuta semnificația lor profundă. Și, asemenea primei comunități creștine, lăsându-ne luminați de cuvântul lui Dumnezeu, prin meditația Sfintei Scripturi, putem învăța să vedem că Dumnezeu este prezent în viața noastră, prezent și tocmai în momentele dificile, și că totul – chiar și lucrurile de neînțeles – face parte dintr-un plan superior de iubire, în care victoria finală asupra răului, asupra păcatului și asupra morții este cu adevărat victoria binelui, a harului, a vieții, a lui Dumnezeu”[16].

În fața celor care vor să înăbușe vestirea lui Cristos sau în fața propriilor noastre limite, răspunsul este încrederea în Dumnezeu, care ne umple de speranță și ne face să privim lumea cu un optimism profund, știind că El este întotdeauna alături de noi: „Eu l-am pus pe Regele

meu în Sion, muntele meu cel sfânt” (Ps 2,6). De aceea această rugăciune se încheie cu o chemare la fericire: „Fericiți sunt toți cei care își pun în El încrederea”, care își găsește un ecou în acest punct din Drum: „Ai încredere mereu în Dumnezeuul tău. – El nu pierde bătălii”[17].

---

[1] Papa Benedict al XVI-lea, Audiența, 18-IV-2012.

[2] *Ibid.*

[3] Cf. *E Cristos care trece*, ediția critico-istorică pregătită de Antonio Aranda, Rialp, 2013, n. 64b, p. 411.

[4] Cf. *Însemnari intime*, 16-X-1931, nr. 334.

[5] Sf. Josemaría, *Instrucție*, V-1935/14-IX-1950, nr. 22, nota 28.

[6] Sf. Josemaría, *Meditație*, 15-IV-1954.

[7] Sf. Josemaría, *Meditație*, 28-IV-1963 (citată în F. Ocáriz, *Naturaleza, gracia y gloria*, p. 180).

[8] J. L. González Gullón, *DYA. La academia y residencia en la historia del Opus Dei (1933-1939)*, Rialp, 2016, nota la subsol nr. 409.

[9] Sf. Josemaría, *Scrisoare*, 24 martie 1939.

[10] Mons. Fernanando Ocáriz, *Meditație*, 14-II-2023.

[11] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 77.

[12] Papa Francisc, *Audiența*, 21-X-2020.

[13] *Ibid.*

[14] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 167.

[15] Mons. Fernando Ocariz, *Meditație*,
14-II-2023.

[16] Papa Benedict al XVI-lea,
Audiența, 18-IV-2012.

[17]. Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 733.

María Candela

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/a-
imbratisa-lumea-prin-rugaciune-
psalmul-al-2-lea/](https://opusdei.org/ro-ro/article/a-imbratisa-lumea-prin-rugaciune-psalmul-al-2-lea/) (25.03.2026)